

Nu cumva sunt eu?

Sfârșitul Domnului se apropia. Era din ce în ce mai clar și mai evident că El era cu adevărat adevăratul Miel de Paște. Deci, în fața morții amare și rușinoase pe cruce, dragostea Lui strălucește încă o dată într-un mod cu totul deosebit. Ce eforturi a depus El pentru a le arăta ucenicilor calea pe care El trebuia să o urmeze, spre Ierusalim, spre Golgota! Dar totul fusese în zadar. „Ei n-au înțeles nimic din acestea; și cuvântul acesta le era ascuns.” (Luca 18.34) Atunci, Domnul credincios îi adună încă o dată pe ai Săi în jurul Său, pentru a-i învăța tot ce era cu privire la El. Preocupat doar de ei, El se uită complet de Sine. Când oamenii păcătoși vor să pună mâna pe El și El îi aruncă la pământ cu cuvintele: „Eu sunt”, El spune: „Dacă Mă căutați pe Mine, lăsați-i pe aceștia să se ducă” [Ioan 18.8]. Acesta era scopul, ținta venirii Sale: păcătoșii să fie eliberați, eliberați de judecata unui Dumnezeu sfânt și drept. Numai El era capabil să poarte întreaga judecată grea, plata păcatului, El, cel desăvârșit curat, în a cărui gură nu s-a găsit niciodată o înșelăciune.

„Și, când s-a făcut seară, a venit cu cei doisprezece. Și, pe când stăteau ei la masă și mâncau, Isus a spus: «Adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va preda, cel care mănâncă împreună cu Mine». Și au început să se întristeze și să-I spună unul câte unul: «Nu cumva sunt eu?»” (Marcu 14.17-19).

Fiul lui Dumnezeu, Mielul fără cusur, era pe punctul de a-Și da viața ca răscumpărare. În amintirea acestui fapt, El le dăruiește alor Săi Cina cea de Taină, semnul dragostei Sale. Ei trebuiau să-și amintească mereu de *El*, de jertfa Sa, de trupul Său, de sângele Său, de dragostea Sa. Și oriunde și oricând facem aceasta, în mod deosebit atunci când avem în fața noastră semnele dragostei Sale, inima ne este cuprinsă în mod involuntar de recunoștință și adorare.

Dar să observăm că Duhul lui Dumnezeu ne atrage atenția aici asupra faptului că ucenicii, înainte de a se putea bucura de partea prețioasă, s-au întristat. Nimic nu este întâmplător în Cuvântul lui Dumnezeu, nici măcar menționarea acestei întristări. Nu ne amintește aceasta de ierburile amare din Exodul 12.8?

„Unul dintre voi Mă va preda.” *Unul dintre voi!* Era oare posibil?! După ce nu se bucuraseră decât de dragoste și bunătate, ani de zile? Putea oare inima omenească să fie atât de stricată, starea lor atât de lipsită de orice speranță de rea? Dar ei știau că Domnul spunea doar adevărul, El, care era Adevărul însuși. De aceea s-au întristat și au întrebat: „Nu cumva sunt eu? Și altul: „Nu cumva sunt eu?” Aceste întrebări arată că aveau totuși un sentiment despre ce era în inimile lor. Nu puteau avea încredere în ei înșiși. Dimpotrivă, desigur că toți se considerau capabili de o astfel de faptă.

„Nu cumva sunt eu?” Da, aceasta este atitudinea corectă a inimii, când suntem la masa Domnului: aducerea aminte de starea noastră tristă din natură, a ceea ce i-a provocat Domnului nostru o suferință atât de profundă și amară. Cu cât un suflet umblă mai mult în lumina lui Dumnezeu, cu atât mai mult recunoaște că în carnea sa nu locuiește binele; dar cu atât mai mare și mai prețios va deveni pentru el ceea ce Domnul a făcut pentru el și în el, și cu atât mai pline și mai sincere vor fi laudele și închinarea, spre glorificarea Domnului și spre lauda lui Dumnezeu, Tatăl.

Dar poate fi și altfel. Putem spune: „Nu cumva sunt eu?”, gândindu-ne la alții. Poate la Andrei sau la Filip, dar nu la noi. Atunci ne ridicăm deasupra celorlalți. Ne considerăm importanți. Și, pe măsură ce facem aceasta, *Domnul și lucrarea Sa devin mai mici* în ochii noștri, iar lauda

devine mai slabă. Atunci, vrăjmașul găsește puncte de legătură în noi și, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, noi L-am negat pe Domnul de trei ori. Să fim atenți, așadar, la ceea ce Domnul ne spune prin Duhul Său! Umblarea cu teamă și tremur ne va feri de a-L dezonora pe Domnul și ne va face capabili să aducem la masa Lui o închinare care se înalță până la tronul lui Dumnezeu.

Dar mai putem privi într-un al treilea sens: „«Nu cumva sunt eu?» și altul: «Nu cumva sunt eu?»” Se poate ca vrăjmașul să reușească să pună ceva între doi credincioși, astfel încât aceștia să nu mai fie de aceeași părere. Și atunci vrăjmașul și-a atins scopul. El știe bine că nimeni și nimic nu ne poate răpi din mâna Domnului și din mâna Tatălui, dar se bucură când poate despărți inimile și astfel poate perturba închinarea, ba chiar o poate distruge complet. Atunci, întristarea cade asupra Domnului, care a făcut atât de multe pentru ai Săi. El privește cu tristețe de sus spre ei.

Unii credincioși trăiesc mult timp știind că fratele sau sora lor are ceva împotriva lor, dar nu vor să se împace (Matei 5.23). Unul spune: „Nu eu?” iar celălalt spune: „Nu eu?”. Nimeni nu vrea să se supună cu adevărat, nimeni nu vrea să fie cu adevărat întristat. Și totuși știm din Cuvântul lui Dumnezeu că Domnul permite ca această împăcare să reușească numai celor sinceri și smeriți în inimă. Având felul de gândire al lui Isus, totul este posibil pentru noi. Dacă acest fel de gândire este în noi, nu vom lăsa soarele să apună peste mânia noastră și ne vom curăți, așa cum El este curat.

Cine se apropie de masa Domnului cu o inimă neîmpăcată sau neiertătoare, să nu creadă că laudele și mulțumirile sale sunt plăcute lui Dumnezeu. Pentru astfel de oameni se aplică cuvintele grave: „Cine mănâncă și bea își mănâncă și bea judecata, dacă nu deosebește trupul”. (1 Corinteni 11.29). De aceea, să ne examinăm și să ne judecăm pe noi înșine, ca să nu fie Domnul nevoit să ne judece!

Titlul original: Doch nicht ich?

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 217-220.